

A szerencse fia. Örökösen mosakszik, de mindig fehér marad. A hamis felhám alól előderengő valódi vörös folttokkal. Bennszülött európaiak között az egyetlen amerikai. Amerikai egyetemi tanár. Nagy dolog egyetemi tanárnak lenni. *Havas* is az.

Szalay Károly

Posztliberális bálgúnár

Krausz is. Professzor. Idekergül öt percre Magyarországra és mint előkelő idegen, berohan a Magyar ATV-be, s nyakában vekkerórával előadja a civilizátort. Tort ül a civil lakosságon. Kioktat. Fölényes, mint egy kannibál törzsfőnök Amerikából. Eszi, nem eszi, a bennszülött fehér ember nem kap mást. Csak őt. És szabadgondolkodó társait. Az egyenlőség nevében. Ő a törpe kisebbség többsége. Úgy többségi, ahogyan a bolsevisták azok voltak a mensevikekkel szemben. Mindig igazat mond. Mindennek, amit mond, pontosan az ellenkezője igaz. De ha jó formában van, az sem. Oszcillál egyfolytában. Rezeg, vibrál, rángatózik. Gróf Nyegléncházi Tasziló tökéletesített változatban. (Lásd: *Demokrata*, 2001., 2. szám.) Speciális szakmája a pökhendizmus. De csak itthon. Külhonban ebből nem él meg. Csak elvsorsosai között. *Elvsorosai* körében. Elvei vannak. Főelve az elvtelenség. Amellyel az elvszerűség látszatát kelti. Eleve. Ragaszkodik elveihez. Elv társkereső. És aki keres, talál. Elvtársakat. Akik azonban nem hajlandók mosdatni. Sőt, kiöntik a fürdővízzel. Legfőbb jellemzője, hogy azok is pironkodva rázzák le magukról dicséreteit, akikhez egyfolytában dörgölözik.

A szerencse fia. Egyvalamit nagyon tud. Hengerelni. Mángorolni. Belefojtani a szót mindenkibe. Mindenkinél okosabbnak látszani. „Így látsztok ki.” Ha hagyják. És a mafla népnemzeti bozótharcosok hagyják. Bambán, bénultan, tunyán, tátott szájjal hallgatják, hogy bálványait gyalázza. De ha szólónának ellene, sem sokra mennének. Ő már régen csak magára tud összpontosítani. Mámoros szemüveggel merül el önélvezkedve saját téveszméi, félrevéleményei, koldusötletei tengerében. Karinthy Ferenc írta róla naplójában még az ősidőkben: „Csupa hazugság, torzítás, hamisítás”. Nem fog rajta a kritika. Sőt. Beperli kritikusát hitelrontásért. Mire az alperessé leminősített tudós kritikus negyven oldalon gyűjti össze báró Pökhendi Tamás nyelvfertőzéseit, de a tárgyalásra

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét,”
Karinthy Frigyes

nem kerül sor: *Kádár* amnesztiát hirdet, s az, akinek igaza volt, kegyelmet kap, mintha nem is neki lett volna igaza. Kommün.

Nemcsak a modora, a képe is tenyérbemászó. Bele is mászott *Mezei András* tenyerébe, nagy nyilvánosság előtt. Amittől a tenyér elpirult szé-

gyenében.

Belekontárkodott az irodalomtudományba is. Klasszikus szövegeket hamisított meg *Szörényi László* tényfeltáró munkássága szerint. Tudományos tevékenységét így jellemezte az irodalomtörténész: mint tudjuk, drámát legjobban *Shakespeare*, poloskát Dietrichstein írt. És hozzáfűzte: Karinthyt viszont ő írt (ott) a leghatékonyabban.

Azért szaladt haza röpké fél órára Amerikából, hogy magyar költőt okítson az alany és az állítmány misztériumára. Egy szusz alatt kioktatta *Szabó Dezsőt*, *Németh Lászlót*, *Nemeskürtyt*, *Hernádit*, *Gyurkovicsot*, *Csoórit* és őrülden blamált *Nádast*, *Konrádot*, *Kertészt*, mint a hazára dicsőséget hozó mélymagyart. *Eörsiről* nem is szólva. Mindenesetre Amerika ama tájain, ahol ő magyarkodik, nem célszerű nemzetiségünket megvallanunk. Akár dicsér, akár szid. Gondolom, szerencsésebb, ha szid. Szerecsenebb, ha dicsér. Azaz a kijelentésével viszont nehéz mit kezdenünk, hogy aszongya: aki a kommunis-tákat, a kommunizmust szidja manapság, az burkolt antiszemita kijelentéseket tesz. Amerikai magyarról magyar magyarra lefordítva ezt a marhaságot, azt jelenti, hogy az antikommunizmus és az antiszemitizmus tárgya egy és ugyanazon személy. Hittérítőnk nem ismeri az idevonatkozó szakirodalmat, mondjuk az orvosperekről sem hallott. *Gereben Ágnes* művét sem olvasta, arról sincs fogalma, hogy az efféle kijelentések kicsiny dzsungelhazánkban már kivívták maguknak a rasszista, náci minősítést.

Karinthy Ferenc ezt írta naplójában 1990-ben: „Hazámban háromszor derült ki a kommunizmusról, hogy nem megy. Először *Kun Béla*, hosszabb ideig *Rákosi* alatt, még tovább *Kádár* alatt. Érdemes ezzel még próbálkozni?” A mi gágogó gúnárunk szerint igen. De talán próbálkozzék vele negyedszerre Amerikában. Hálásak lesznek neki az ott lakók. Mi is, ha őket boldogítja. ■